

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**PERȚA, COSMIN**

Arșița / Cosmin Perța. - Pitești : Paralela 45, 2019

ISBN 978-973-47-3082-7

821.135.1

COSMIN PERȚA

# Arșița

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.  
[www.edituraparelela45.ro](http://www.edituraparelela45.ro)

**Editura Paralela 45**

## 1.

Pe Teofil l-a scos din cocioaba lui ceață. De câteva zile se așezase peste dealuri o ceață de o culoare nemaiîntâlnită, o ceață mov. Și-a luat cojocul peste sutană și a ieșit să se uite mai de aproape. Era într-adevăr mov, densă și mirosea de la distanță. Nu, nu mirosea a apă, așa cum se aștepta, mirosea a trandafir. Dacă urcai tot dealul acela, de acolo satul se vedea destul de bine. Știa că nu are cum să vadă ceva pe o asemenea ceață, dar tot a urcat. Nu se vedea nimic, cum se și aștepta, dar dinspre sat se auzea, totuși, un uruit, ca și cum zeci de motoare s-ar fi ambalat la maximum. Și-a făcut cruce și se pregătea să se întoarcă la cocioaba lui, când i-a auzit și mai pe urmă i-a și văzut urcând dealul.

O fetiță de vreo zece ani și un băiețel de vreo opt, pe care fetița mai mult îl târa după ea, urcau plângând. Erau plini de noroi, mânuțele și fețele le erau zdrelite și plâneau mocnit cu sughițuri. Le-a ieșit în întâmpinare, l-a luat pe băiețel în brațe și pe fetiță de mână și i-a întrebat ce-i cu voi?, dar ei

plângeau în continuare. Miroseau puternic a bălegar, aveau bălegar în păr și pe haine.

I-a dus în cocioabă, a suflat în cărbuni să se întetească puțin jarul, a aruncat în jar trei cartofi și tot în jar a pus și ibricul de campanie în care turnase niște fiertură de napi sălbatici. Le-a dat copiilor să mănânce, le-a dat și câte un măr, apoi i-a întins în patul lui și i-a învelit cu pieile lui de oaie.

A aprins o lumânare, a făcut semnul crucii deasupra patului și i-a zis fetei dracului: stai aici să ai grijă de ei, eu mă duc să văd ce-i în sat.

## 2.

A apărut de nicăieri, era un noiembrie ploios și rece. Prima dată a apărut ceața. O ceață mov, cum nimeni nu mai văzuse prin părțile-acelea. Era o ceață care-ți intra în suflet, care te mesmeriza. N-a apucat însă să se gândească prea mult la ea, pentru că, la câteva ore după apariția ceții, și-au făcut apariția primele blindate. În urma lor veneau scormonind pământul tancuri și mai în urmă au intrat camioanele cu prelată înțesate de soldați.

Când a ajuns Teofil la marginea satului, încărcau morții în remorcile camioanelor cu lamele buldozerelor. De la poalele pădurii, pe deal, se vedea piața centrală. Acolo stătuseră în urmă cu câteva ore lunetiștii. Piața era luminată, buldozerele își făceau treaba, totul părea liniștit, ordonat, perfect. În mijlocul pieței, încă se mai puteau vedea cârligele în care fuseseră atârnați cei osutăpatruzecișipatru de copii, iar sub ele câteva zeci de câini înfulecau ceva ce semăna cu niște șerpi. Ghicind cam ce ar putea fi șerpii aceia, Teofil s-a

cutremurat și și-a pierdut echilibrul, alunecând cu picioarele în tufa după care se ascundea. Dinspre sat, un reflector s-a poziționat imediat asupra lui și s-au auzit voci și lătrături de câini. A luat-o la fugă.

### 3.

Când a ieșit colonelul din blindată, satul era deja securizat. Vorbea încet, răspicat și apăsător, sigur pe el. Colonelul vă transmite că vom stabili o bază temporară aici, a spus interpretul. Colonelul spune că intenționează să conviețuim pașnic și în armonie, a spus interpretul, dar dacă va întâmpina ostilitate sau nesupunere, toată lumea va fi pedepsită. Interpretul era un locotenent cu vocea groasă, hodorogită. În spatele lui, soldații rezemați de tanchetă ochiseră deja fetele cele mai fragede.

Teofil s-a afundat în pădure, fugea în paralel cu piscul dealului pentru ca nu cumva să-i îndrepte pe urmăritori spre cocioabă. Ceața mov era densă și camufla zgomotele pădurii, însă tot îi auzea pe urmăritori rupând crengile în spatele său. Din urmă l-a ajuns un câine lup. A sărit la jugulară, dar Teofil a apucat însă să-și arunce din reflex antebrațul în față și fălcile câinelui s-au încleștat tare pe antebraț, încercând să sfâșie. Cu cealaltă mână a apucat câinele de gât, încercând

să-l sufoce, dar acesta se zbătea, mârâia și rupea în continuare din antebraț. Durerea era cruntă, a căzut în genunchi, s-a rostogolit și a dat peste o piatră colțuroasă. A lovit cu ea în capul câinelui de câteva ori până i s-au descleștat fălcile. În spatele său, urmăritorii strigau, strigau câinele, erau foarte aproape, la câteva zeci de metri, dar prin ceața aceea nu se vedeau. S-a ridicat și a luat-o din nou la goană. Avea brațele pline de sânge. Tot antebrațul drept îi era sfârtecat.

#### 4.

Anuța avea 13 ani când a fost adusă în dormitorul colonelului. S-a hârjunit puțin cu ea, a dezbrăcat-o, a atins-o, a rostogolit-o ca pe o păpușă de cârpe amuzându-se, apoi i-a spus să deschidă gura. Fetița n-a vrut, i-a dat două palme și i-a deschis-o el și a băgat adânc. Fetița s-a speriat, s-a sufocat, s-a smucit și a strâns tare din dinți, scuipând penisul colonelului pe jos. Înainte să leșine a mai apucat să o împuște în cap.

Pedeapsa a fost să adune toți copiii. I-au atârnat în piață în cârlige de măcelărie și le-au despicat burta lăsându-le intestinele să inunde piața. Mulți dintre ei au leșinat când i-au înfipt în cârlige, puteți crede astfel că le-a cedat inima și nu au mai suferit. La urmă au lăsat un băiețel de patru ani care a urlat încontinuu cele 28 de minute cât a durat execuția. Când i-au tăiat abdomenul cu baioneta, încă urla. Un urlat subțire care a trezit un alt urlat, zeci de urlete, sute, acoperite curând de țăcănitul kalașnikoavelor.

Când i-au despicat burtica și-au tras, unul de intestinul gros, altul de intestinul subțire, împrăștiindu-le în toată piața, băiețelul încă urla.

Teofil fugea prin pădure hohotind de plâns, se împiedica de vreascuri și se izbea de copaci, avea mâinile pline de sânge. Voma i-a umflat esofagul și a țâșnit pe gură și nas. Nu mai putea alerga. S-a întors răcnind, improșcând vomă în toate părțile, dar în urmă nu mai era nimeni, doar noaptea, pădurea și ceața aceea mov care apăruse de câteva zile.

Oamenii cădeau secerăți, iar cei care reușeau să se îndepărteze erau urmăriți printre clădiri de soldații din piață care se desfășurau în evantai. Dacă scăpau spre pădure, erau doborâți de lunetiștii de pe dealuri. Din trei mii de oameni, au scăpat câteva sute.

Când a dat de perete ușa cocioabei, deja Teofil pierduse destul de mult sânge. Cei doi copii dormeau agitat. Și-a ras hrean, l-a amestecat cu sare și cu ulei și l-a pus pe răni. A bandajat totul cu o cârpă pe care a fiert-o înainte și a început să-și strângă catrafusele.

Ia și tu ce poți, că plecăm, i-a spus fetei dracului.

Unde ne ducem? l-a întrebat.

Trecem muntele spre oraș, a zis.

Pe băiat l-a pus în spate, peste boccea, pe fetiță a luat-o de mână cu mâna lui bună și au plecat. Era aproape dimineață și ceața mov era mai densă ca niciodată, doar înspre munți, înspre piscuri, părea să nu se întindă. Într-acolo mergeau.

## 5.

Când s-a auzit împușcătura, toată garnizoana a tresărit. Apoi s-a auzit în tot satul că cineva îl rănise grav pe colonel. Soldații erau agitați și au început să scoată oamenii din case. Ilișca și-a luat cei doi copii și s-a ascuns cu ei în grajd, în fânul din iesle. Apoi s-a răzgândit și a ieșit cu ei prin gaura de bălegar care dădea înspre deal și pădure, dar, când să fugă, a auzit soldații încercând ușa grajdului. Dacă-i vedeau îi împușcau pe toți înainte să ajungă la pădure. I-a arătat fetei dealul și i-a spus ceva la ureche, apoi a intrat din nou în grajd, a închis ușa de la bălegar și s-a așezat din nou în iesle. Nici nu a apucat să se acopere cu paie când soldații au reușit să spargă ușa și au năvălit înăuntru.

Din vârful dealului, înainte să se afunde în pădure, cei doi copii s-au uitat o ultimă dată spre sat. Se vedeau soldații care mâneau oamenii ca pe vite înspre piață, unii porniseră motoarele tancurilor, iar alții construiau deja spânzurătoarele de care urmau să agațe cârligele de măcelărie. În timpul

acesta, Teofil se pregătea să iasă din cocioabă să vadă ce e cu ceața aceea ciudată, de culoare mov.

## 6.

De ce i-ai adus la mine? a întrebat vânătorul.

N-aveam unde să-i duc, a zis Teofil.

Nu ți-i țin, a zis vânătorul.

Nu-i bai, a zis Teofil.

Vânătorului îi lipseau urechea stângă, inelarul și degetul mic de la mâna stângă, era cărunt fără să-i poți ghici vârsta, scund și vânjos și era mereu încruntat.

Lasă pușca din mână, i-a zis Teofil, stăm doar câteva ceasuri să ne odihnim.

Nu-i bună ceața asta, a zis vânătorul, o mai fost o singură dată.

Când o mai fost? a întrebat fetița curioasă.

Vânătorul s-a uitat la fetiță cu neîncredere, se uita la ea cum se uita la o vulpe ascunsă-n tufiș, mijindu-și ochii. În patrușpatru, a zis.

Băiețelul se uita vrăjit la un cap de urs atârnat pe unul dintre pereții cabanei. Capul acela era mai mare decât el, i-ar fi putut intra cu ușurință între fălci. Vânătorul l-a văzut.